

[Undervisnings- og Forskningsministeren]

Derimod er der ingen problemer med at bruge lokalerne på de øvrige seminarier. Man har spurgt: Hvad skal de bruges til? Ja, det er ikke svært at sige. For de, der nedlægges, ligger jo præcis i de områder, som har allermost i forvejen, og dér har vi lejemål, der kan opgives, vi har nye uddannelsesinitiativer på vej. Ingen problemer. Marselisborg ligger lige ved siden af et teknikum, Århus Seminarium ligger lige ved siden af et universitet. I Kolding har man en af de største tekniske skoler i landet, som er blevet begravet i nye uddannelser i de senere år, og der kommer mere, og en handelshøjskoleafdeling har man også, for slet ikke at tale om, hvad man har i Esbjerg, hvor jeg nu for anden gang i min ministertid har indviet en ny afdeling på teknikum.

København har da også et par uddannelser. Nu nævnte en repræsentant for SF, fru Hanne Thanning Jacobsen, at man måske kunne bruge Blågård Statsseminarium til handelsskoleundervisning. Ja, det kan da være, at SF kunne komme med i forliget. Lad os drøfte det, for der er en handelsskole, som ikke har for gode vilkår i det område; det kan vi tale om. Det er jo netop den måde, vi skal tænke på. Der er ikke noget problem med at fylde de ledige lokaler, og derfor behøver man slet ikke bede ministeren om at love både det ene, det andet og det tredje.

Det gælder nemlig for denne løsning, at den i modsætning til den gamle løsning fra 1982 rammer de steder, som har så meget i forvejen, at det er let at fylde hullerne ud, og det er retfærdigheden i det. Derfor synes jeg i virkeligheden, der er meget større balance i det, som fremlægges denne gang, end i det, vi havde tidligere.

Ideen i det hele er jo det, som udsprang af amtsborgmesterudvalgene, altså de tre regionale udvalg, som der i virkeligheden ikke er rettet meget på. Principperne er fastholdt med ét seminarium i de små amter, to seminarier i de store amter. Princippet om, at vi ikke skal affolke de byer, der har så lidt i forvejen, er også fastholdt. Og så har vi minsandten fastholdt, at alle seminarier bliver 3-sporede og 4-sporede og derved kan få et rimeligt liniefagsudbud og samtidig køre med rimelige holdstørrelser, så det både bliver pædagogisk og økonomisk forvarligt.

Dette har vi ingen grund til at skamme os over.

(Kort bemærkning).

Helle Degn (S):

Jeg synes, det var slående i debatten her, at ministeren i sine besvarelser alene talte om de andre. Ministeren gav ikke på noget tidspunkt en fyldig, grundig gennemgang af perspektiverne i det foreslåede forlig og det foreliggende forslag. Det synes jeg er ganske tankevækkende. Det burde ellers have været let, hvis der var nogen perspektiver, at argumentere for dem. Men ministeren måtte ty til små citatfusk fra avisen Vestkysten for at finde nogle små halmstrå at klamre sig til. Og de småciter af Vestkystens journalister, der kunne hentes frem, var i virkeligheden udtryk for ønsketænkning. Det er ikke direkte citater, men ønsketænkning, der er udtrykt af den pågældende avis.

Ministeren spørger os, hvorfor vi ikke argumenterer i forbindelse med de juridiske problemer omkring Frederiksberg Seminarium. Nej, det gør vi selvfølgelig ikke, fordi vi ikke foreslår Frederiksberg Seminarium nedlagt, og derfor går vi ikke ind i hele diskussionen om, hvilke juridiske problemer det skaffer regeringen på halsen.

Så til ministerens forestilling om, hvilke læreruddannelsesbehov der er. Ministeren har hele tiden den forudsætning, at læreruddannelsen alene skal rette sig mod uddannelse af børn. Det er en antagelse, som vi ikke deler. Vi mener, at læreruddannelsen i de kommende år kan blive en af de mest betydningsfulde uddannelser, og virkelig kvalificerede medarbejdere kan vi få dér til det kolossale uddannelsesmæssige arbejde, vi skal i gang med, når mange, mange voksne i de kommende år får et stigende og oftere og oftere gentaget behov for efteruddannelse. Mange, mange voksne forsøger nu selv at efteruddanne og videreuddanne sig for ikke at blive skudt ud af arbejdsmarkedet. I de kommende år bliver det et af de store uddannelsesmæssige områder og behov, vi skal klare.

Så vil jeg til slut sige, at ministeren argumenterer med, at 2-sporsmodellen er så forfærdelig. Men den har ministeren jo selv skaffet frem. Det betyder, at først har han taget den ene skive af pølsen og gjort velfungerende 3- og 4-sporsseminarier til 2-sporsseminarier. Derefter tager han den sidste kniv og siger: Nu er det ikke godt med 2-sporsseminarier, så vi må hellere også slagte dem, der er 2-sporsseminarier. Altå en situation, ministeren selv har fremkaldt.